

[Anne Grete Holmsgård]

blev gennemført, så skulle miljøstyrelsen have tilført væsentligt flere ressourcer, end den har i dag. Der er ingen tvivl om, at miljøstyrelsen i forvejen har travlt med at overkomme det arbejde, der er blevet lagt på den, og hvis det skal være en effektivisering, så må den altså have flere ressourcer, hvis man vil gå denne vej. Ellers tror jeg, der vil ske det, at styrelsen i løbet af årene vil drukne i sager, og så vil tilsynet ikke blive godt nok, uanset om den gerne ville have det, hvad jeg afgjort tror.

Jeg tror, at man skal gøre noget andet. Jeg tror, at man skal styrke call-in-bestemmelsen, altså ministerens mulighed for at indkalde beslutninger og eventuelt også i en periode lægge tilsynet med en bestemt virksomhed under miljøministeriet, men ikke generelt sige, at det skal gælde al kemisk virksomhed.

Den anden ting, jeg tror man skal gøre, er, at man skal sikre, at der rundt omkring i kommunerne og amterne er fuld offentlighed omkring den måde, tilsynet varetages på. Det vil sige, at der er fuldt og offentligt kendskab til, hvordan prøveudtagningen finder sted, efter hvilke retningslinjer, på hvilket grundlag, og hvad det er for nogle analyseresultater, der kommer ud af det. Det vil helt klart give den lokale befolkning bedre muligheder for at holde tilsynsmyndighederne i ørerne, og det tror jeg er vigtigt.

Jeg tror, det er de to ting, der er centrale, plus en tredje ting, nemlig at man strammer op, hvad tilsynsmyndighederne kan, og hvad de ikke kan, for der er ingen tvivl om, at de kan for meget i form af slaphed i øjeblikket. Det er til dels den diskussion, vi havde ved det forudgående forslag, og det er også den diskussion, vi kommer til under forslaget om giftdepoter. Det er simpelt hen et spørgsmål om, hvordan man får tilsynsmyndighederne til at være pligtopfyldende over for den opgave, de har. Og her er det da klart, at det spiller en vis rolle, hvilken teknisk ekspertise de har rundt omkring i kommunerne og i amterne, men jeg tror altså ikke, at det er det, der er afgørende.

Jeg tror stadig væk, at hvis man skal stille det lidt firkantet op, så er det, der er afgørende, holdningen. Amterne og kommunerne kan trække på miljøstyrelsens apparat, de kan også trække på andre institutioners tekniske apparat, men det er et spørgsmål om,

hvilken holdning de har, om de rent faktisk gør det, og om de ønsker at gøre det.

Det er muligt, at det ikke er nok. Så må svaret være, at vi sikrer, at de får bedre ressourcer i de tekniske forvaltninger, i amterne og i kommunerne. Det vil jeg være meget positiv over for, og jeg vil være meget positiv over for, at det er staten, der økonomisk sikrer det. Det er klart, at så længe man skærer ned på bloktilskuddene og fastfryser kommuneskatten, så bliver der ikke plads til øget ekspertise.

Det er helt fint med det centrale initiativ, der består i, at man giver dem økonomiske muligheder for at få bedre ekspertise, men jeg synes ikke, at det er en god og hensigtsmæssig vej, socialdemokratiet foreslår her. Det er vigtigt, at vi i udvalget diskuterer, hvordan vi kan løse de problemer, som vi øjensynligt er enige om eksisterer, uanset at der ligger forskellige bud på dem.

Camre (S):

Jeg er jo ikke i den situation, at jeg kan takke for nogen synderlig varm tilslutning til det foreliggende forslags indhold, selv om alle med forskelligt ordvalg var mere eller mindre enige i præmisserne.

Jeg vil gerne sige, at det har været socialdemokratiets opfattelse – det står jo ikke til at skjule – at de virksomheder, som er omfattet af bilag D til bekendtgørelsen om miljølovens kapitel 5, altså virksomheder med kemisk fabrikation, er førende i henseende til forurening herhjemme. Det er i den gruppe, de store forurenere skal findes.

Det er vores opfattelse, at der alt for ofte er en situation, hvor en stor, magtfuld virksomhed med stort teknisk apparatur og med mange eksperter står over for en i disse relationer langt svagere kommune eller amtskommune, og at virksomhederne derfor, om jeg så må sige trækker det længste strå i henseende til de afgørelser, som kan være af vidtrækkende betydning for miljøet i området.

Det er yderligere vores opfattelse, at den ganske lange vandring, en sag kan have, fra den lokale myndighed med klageadgang til miljøstyrelsen og med fornyet klageadgang til miljøankenævnet, har trukket løsningen af alvorlige forureningsproblemer stærkt i langdrag.